

אימון ופיתוח מנהיגות אישית

תמליל ראיון יובל הרפז - יאיר ניצני 23.3.08

יובל: תודה לכל מי שמאזין לנו. זהו ראיון מוקלט נוסף במסגרת פרויקט ראיונות אישיים עם דמויות השראה ישראליות. היום נמצא איתנו על הקו איש המוזיקה והטלוויזיה יאיר ניצני. שלום יאיר, ותודה על שיתוף הפעולה.

יאיר: בכבוד.

יובל: ההגדרה של השיחה שלנו היא ליצור איזושהי היכרות והבנה של איך אנשים עושים דברים בגדול ולהראות שלא רק שכל אחד יכול אלא גם שבארץ כמו שלנו שהיא מוכת אתגרים, גם האדם... כל אדם בעצם יכול בעצם לקחת... להוביל את החיים שלו או לקחת את הרצונות שלו, את הכוונות שלו בידים, וליצור מציאות חדשה. יאיר, אתה מעל 25 שנה עושה המון, המון, המון דברים נפלאים.

יאיר: תודה רבה. לדעתי אפשר לעצור פה. מה אני צריך יותר מזה?

יובל: תראה, בכל זאת, גם כתבת, גם שרתה, גם יצרת טלביזיה, מוזיקה, המון... ואתה לא עוצר. אתה לא עוצר.

יאיר: טוב, אני צריך להודות שאי העצירה נובע מרצון לספק את המאוויים האישיים, והרצון ליהנות ממה שאני עושה וגם כמובן לפרנס את משפחתי. יש לי שלוש בנות ואישיה. זה עסק מורכב.

יובל: אתה אומר מאוויים אישיים. מה מניע אותך בעצם? מה גורם לך לקום בבוקר ולעשות דברים?

יאיר: האמת שאני לא כל כך חושב על זה. אני לא בדרך כלל קם בבוקר ואומר למה קמתי. אני לא זוכר את עצמי אומר את זה. ואני גם אחד שמאד אוהב חופש ושקט לא לעשות כלום. אז לפעמים זה נוגד האחד את השני. אבל לוקח לי זמן כשאני נמצא בחוסר עשייה, לוקח לי זמן להיכנס לזה. תנופת העשייה היומיומית היא ממכרת, קצת קשה לעצור.

יובל: איזה דברים, איזה ערכים או גישות מובילים אותך בעשייה.

יאיר: טוב, קודם כל אני בחרתי להתעסק בתחום, שממתי שאני זוכר את עצמי, הוא היה הצד שבו אני מרגיש יותר בנוח. קשה לי להגיד שאני טוב בו. כי אני לא במאמת... כי קשה לי להגיד את זה פשוט. אבל, כשמילדות אתה מבין יש ילדים שנורא טובים במתמטיקה ואתה לא, ובביולוגיה ובכימיה ובפיזיקה ובהתעמלות ואתה כנראה טוב יותר מהם במוזיקה... ובשטויות. אז אתה באיזה שהוא שלב מוביל את עצמך לשם באופן טבעי. אני חושב שזה באופן טבעי לקח אותי לשם. אני לא זוכר בדיוק משהו, יותר מאשר זרימה טבעית לכיוון. ובאמת בתור ילד, מצאתי את עצמי נורא נמשך לצדדים היותר מקצועיים של מוזיקה ובידור, וטלביזיה, כשהיא צצה. רוב ילדותי לא הייתה טלביזיה, כמה שזה נשמע מצחיק. זה באמת נורא משך אותי. אני זוכר כל מני דברים שמשכו אותי ממש. הרגשתי משיכה פיזית, הרגליים שלי לוקחות אותי לחנויות של כלי נגינה. או להתקרב לבמה בזמן שמנגנת להקת חתונות בבר מצווה. זוכר את הדברים האלה. הם נחרתו לי בזיכרון. אני לא שוכח אותם. בניגוד לזה שאני לא זוכר את עצמי נעצר ליד חנות טבע.

יובל: או.קיי.

יאיר: זה ברמת המשיכה הטבעית. ובמשך השנים ככה, לאט-לאט צעד בצע אתה מוביל את עצמך לדברים האלה, אתה מתקדם.

יובל: אז, אתה אומר שנמשכת מאד לעשייה המוסיקלית. אבל, כל מי שזוכר אותך למשל מהתקופה של תיסלם, אז אומנם את עומד ליד הקלידים ואתה מנגן, אבל תקוע לך ברז במצח. מאיפה הברז הגיע?!

יאיר: כן... האמת היא שאם מסתכלים על זה בדיעבד... אחת ההברקות השיווקיות הבולטות בתיסלם או בעולם המוסיקה בכלל... כי אם אתה חושב על זה, אז מעבר לשטות הרגעית הזו שבה עשיתי את הדבר הזה... והרצון למשוך תשומת לב... שזה דבר מאד חשוב בתחום שלנו... כמה דברים מהעשייה שלי נשארו באמת לאורך 28 שנים... זה משהו שעשיתי לפני 28 שנים בתנועת יד קטנה, הפך למשהו שלא עוזבים אותו באמת המון המון שנים. הוא לא נשכח מעולם. נכון שזה נובע מזה שהיה רק ערוץ אחד בטלביזיה. נכון שזה נעשה בתוכנית, לא כל כך פופולארית אבל עם שיר שנורא תפס אחר כך. אבל הדבר החריג הזה: לשים את הדבר הזה על הראש היה כל כך מופרע, כל כך מפגר, כל כך לא צפוי, וכל כך לא אינטליגנטי במונח הזה שהוא.. מטומטם לגמרי אבל מוציא לך ברנדינג נורא נורא ברור. אם אנחנו מדברים לרגע על עשייה שיווקית, ועל פרסום ועל פרומושן, וכל הדברים האלה שאנשים למדו ושאינו דרך אגב לא למדתי. אז, אם אני מסתכל על זה בדיעבד, אז יש לזה המון המון סימנים של קריאייטיביות פרסומית. כי אתה גם נורא בולט, גם יוצא דופן וגם אתה ממתג את עצמך כמשוגע שזה בדיוק היה הרעיון. המשוגע הזה עם הברז על הראש. ראיתם אתמול בערב את המשוגע הזה עם הברז על הראש? זה היה הרעיון. וזה די עבד.

יובל: ואותו שיגעון, אותה יצירתיות של אותו שיר נשארה שם או המשיכה איתך בהמשך?

יאיר: לא, היא המשיכה איתי הלאה. אבל, במשך השנים לקחתי את זה למקומות אחרים. אני לא אוהב לחזור על עצמי... יש לי שתי תכונות בעיתיות. אחת היא שאני לא אוהב לחזור על עצמי. ובי: תכונת בת של זה שאני לא יכול לעסוק בדבר אחד. זה טרגדיה כי... אני חושב שהעולם של היום, אני חושב... בעיקר בחו"ל, ובארץ אולי יותר מקבלים את זה... נורא חשוב להתמקד. והדבר הכי גרוע אצלי הוא שאני נורא לא טוב בלהתמקד. אני נורא טוב בלהתפזר.

הפלוס היחיד בזה שזה מאד מגוון לי את החיים. אני לא משועמם. אני מתעסק בהמון המון דברים. אבל בחזרה לשאלתך בנושא השיגעון, אז, כן. במשך השנים המשכתי להשתגע ועשיתי דברים משוגעים איפה שהייתי יכול. בשנים האחרונות התמתנתי מעט כי לא נעים לי מהילדים. אבל בעיקרון אני ממשיך את זה מאיפה שאני יכול. כי זה מאד טבעי לי ונעים לי. בפעם האחרונה שעשיתי את זה היה בסדרת טלביזיה שקראו לה הנרגנים. שבה הבעתי את דעתי על כל מני נושאים בצורה טיפה קיצונית. ובאמת זה יצר לי בעיה בבית כי הבנות שלי לא כל כך אהבו את הפתיחות שבה דיברתי על כל מני נושאים אישיים.

יובל: או.קיי.

יאיר: אבל שוב אותה פתיחות, או אותו שיגעון יוצר את הבידול, את ההצחקה, את תשומת הלב... כל עוד זה נעשה בחן יש בזה משהו חיובי.

יובל: או.קיי. עכשיו, כשאנחנו עושים דברים יצירתיים או משוגעים אנחנו לא נמצאים בואקום. אנחנו נמצאים, כמו שאתה אומר, בסביבה אנושית. יש את המשפחה, יש את הקהל, יש אנשים אחרים. האם יש איזה שהוא אדם אנשים שמהם אתה שואב את ההשראה או שמשפיעים עליך בצורה כזו או אחרת.

יאיר: כן. קודם כל... אני אוהב לעבוד בקבוצות. אני פשוט יותר פורה בקבוצות. זה פשוט כי אני יותר פורה בקבוצה... אני מרגיש פשוט שההישגים שלי בקבוצה תמיד הם יותר טובים. אני גם לא מספיק חולה אגו בשביל שאני לא אוכל להתחלק בהצלחה שלי עם עוד אנשים. אני משתדל לשמור על זה. לכן כשאתה מסתכל על דברים כמו תיסלם או הד ארצי שעבדתי עם קבוצה גדולה של אנשים או אחורי החדשות שעשו את זה קבוצה גדולה של יוצרים, המשרד שבו אני עובד היום, החברה שלי היא חברה שעובדים בה אנשים, אני מאד משתדל להיות מופרה מהסביבה שלי מאנשים שנמצאים איתי, מהמשפחה שלי, מהאחים שלי, מההורים שלי, מהילדות שלי, וכל מי שאני עובד איתו. אני מאד נהנה להסתכל, ללמוד מהמתחרים, מקולגות מעבר לים, מחברים שעושים דברים ומצליחים נורא.

הנושא של הצלחה, אתה יודע, הוא עניין לדבר עליו בכלל: מה זה הצלחה ומה נחשב כהצלחה. כי אני לא מרגיש שאני מצליח באופן מיוחד. אני קם בבוקר ועושה את מה שאני יכול ואת מה שאני מבין. לא הרבה יותר מזה. בעולם שלנו שבו אתה בדרך כלל נמדד בכסף, אני לא חושב שאני כזה סיפור הצלחה ענק.

יובל: אני חושב שהצלחה היא מאד יחסית, למי שהייתי אתמול. אני לא חושב ש... בוא נאמר, גם האנשים העשירים בעולם, לא יודע אם יראו את עצמם כמצליחנים, כי הפרמטרים שלהם של הצלחה הם קצת שונים משל אחרים. אבל אני משווה את עצמי למי שהייתי אתמול. בעיני אני סיפור הצלחה והמקום הזה לראות גם אותך, לצורך העניין.

יאיר: זו גם שאלה טובה. בתחום שלנו של האנטרטיינמנט (Entertainment), ואני חצוי גם פה, כי אני נמצא גם בביזנס של מיוזיק וגם במיוזיק עצמו. הייתי גם במיוזיק וגם בביזנס של המיוזיק. גם בשוו וגם בביזנס, מבחינת טלוויזיה והופעות. ואם אתה מסתכל על אנשים כמוני במבחן... על ציר הזמן, אז רובנו הגיענו לשיא התהילה שלו בתחילת הדרך. זאת אומרת, אנשים כמו חברי להקת תיסלם, הגיעו לתהילה בגיל עשרים. כנ"ל חברי משינה, חברי כוורת ועוד רבים ורבים. המעטים הם כאלה שהצלחה גדלה עם השנים. נגיד, כמו שלמה ארצי שהוא באמת חריג. שלום חנוך. אבל רוב האומנים פרצו ולאט ולאט דעכו מבחינת הפייס (Fame).

יש לי תוכנית ברדיו ואני נוהג לשאול הרבה אנשים את השאלה הזו: "איך ההרגשה הזו להיות בעצם תותח בגיל עשרים. שאלתי את יוני רכטר אז הוא אומר "מבחינתי, אני מצליח יותר ויותר כי אני מגיע לכל מני עומקים, ואני משתפר, ואני לומד ואני יותר טוב והשירים שלי יותר טובים ואני שר יותר טוב ממה שהייתי פעם. אבל עדיין כשאתה מסתכל על הקריירה של יוני רכטר או של חברי להקת כוורת, מה יותר חזק ובומבסטי משיר המכולת ומהשירים של כוורת כשהם עשו שהם היו בני עשרים.

יובל: שאלה שאני הייתי שואל זה האם פייס (Fame) זו הצלחה.

יאיר: זה נכון. אבל אתה יודע, זו בדיוק התשובה. התשובה היא שזה שכולם מדברים על זה, זה לא אומר שזה באמת זה. אבל, הנה עוד אספקט של הצלחה.

יובל: מקסים... אם היית צריך לעשות, בוא נאמר בקריירה, או בכלל בחיים, אם היית צריך לעשות משהו אחד שוב או עוד פעם, והייתה לך אפשרות לבחור. מה זה היה יכול להיות?

יאיר: אהה... אני לא יודע, זה נורא קשה לענות על השאלה הזו...

יובל: היית שם שוב ברז על המצח?

יאיר: כן. אני לא מתחרט כמעט על שום דבר. לפעמים אתה מסתכל ואומר, מעניין מה היה קורה אם לא הייתי באנטרטיינמנט (Entertainment), למשל. אם הייתי הולך ללמוד את שוק ההון, מה

היה קורה לי אז? האם הייתי מצליח בזה? האם הייתי מתוסכל מזה כל החיים, שלא ממשתי את עצמי כאדם קריאייטיבי, נגיד, בתחומים האלה? כל נושא המגורים בארץ היא תמיד דילמה נורא נורא גדולה. אתה מסתכל על הארץ והיא קטנה, והיא מזיעה וצפופה. בעיקר בתחום שלנו נורא קשה להצליח כאן כי אין מספיק אנשים. ואתה מסתכל ואומר: "מעניין מה היה קורה לי אם הייתי גר במקום אחר?", "איזה קריירה הייתי עושה?", "כמה כסף הייתי מרוויח?", "האם בכלל הייתי מצליח במדינה אחרת כמו שאולי הצלחתי פה?", "האם אני בכלל יכול להיות במקום אחר?", "האם אני לא שבוי ורדוף של הישראליות של עצמי?", "האם הייתי יכול להיות יורד ישראלי בלונדון, ניו-יורק, לוס-אנג'לס, המבורג?". כל הדברים האלה תמיד מעסיקים אותך. כל פעם שאתה נוסע לאן-שהוא, את אומר: "אה, מעניין אם הייתי יכול לגור פה". כל המחשבות כאלה, של: "נורא יפה פה ברומא, אבל מה הייתי עושה פה?!" אילה הן המחשבות שמעסיקות אותי.

יובל: אז, נראה לי שבחרת לעצמך בכל זאת להיות ישראלי? זה משהו שהיית חוזר עליו?

יאיר: או, שאלה טובה! מה זה בחרתי?! הישראליות בחרה אותי. ההורים שלי הביאו אותי כאן. יזמו אותי כאן, והם שעשו את ההחלטה. הם באו מחוץ לארץ, ואני שואל אותם לא פעם "למה?". ומרגע שאתה זורע פה את הזרעים הראשונים, אתה כבר "נגוע". מאד קשה לך להשתחרר. לטוב ולרע. אני אומר את זה גם לטוב. כי יש הרי משהו נורא טוב פה גם. אנחנו לא סתם תקועים פה. ברגע שאתה יושב עם אנשים בחו"ל, ומדבר איתם, אפילו אנשים שאתה... אולי מסתדר איתם אולי חבר שלהם, אבל הם זרים זה תמיד עבודה קשה, זה תמיד מאמץ, תמיד זה שפה קשה. תמיד זה הומור אחר. תמיד זה אסוציאציות אחרות... לך תגיד לו "היה מנוע" הוא יבין מה אמרת? תגיד לו פז"מ? מה תגיד לו?

יובל: בכל זאת בחרת להיות פה ואתה נשמע לי כמו מישהו שנהנה גם מהפז"מ וגם מהמנוע... מה, מה עשה... בוא ונאמר, האם יש איזו שהיא נקודה שיצרה לך את ההבדל בין להיות יאיר ניצני רגיל יום יומי, ליאיר ניצני שגאה בעצמו ומעריך את עצמו ושטוב לו עם עצמו. האם יש איזו נקודה כזו שאתה יכול...

יאיר: מכיוון שאמרתי שאני נורא אוהב לגוון, יש כמה דברים שעושים לי טוב, שעושים לי את ההנאה ממה שאני עושה. את חלקם זנחתי ואני מצר על כך. כי למשל, אני כמעט ולא כותב שירים, אבל אחד הדברים שעשיתי ואני מאד מאד אוהב להסתכל אחורה ולראות את הדברים האלה ממשיכם ומתגלגלים זה נושא של שירים שכתבתי. כי לשירים האלה יש חיים משל עצמם. זה נורא מעניין להסתכל על זה. אם זה השירים שכתבתי לתיסלם שזה רוב השירים, או פה ושם שירים לאחרים. זה נורא מעניין כי השנים עוברות והשירים שהצלחו ממשיכים להתגלגל ולעשות חיים משל עצמם. השירים של תיסלם, הבולטים, הם ממש מצליחים עד היום. זאת אומרת, גם שירים כמו "חצבים פורחים" או "יש לך אותי", אני לא כתבתי אותם אבל "לראות אותה היום"... כל מיני שירים שהלהקה בצעה עדיין מתגלגלים גם בהופעות וגם ברדיו... או אפילו אחד הבולטים "פרצופה של המדינה" שכתבנו ב 92 ועד היום. כמעט אני לא יודע כמה שנים זה יוצא אחרי, השיר הזה פשוט נשמע כל כך אקטואלי עד עכשיו. והאמת היא שכל פעם שאני שומע אותו זה עושה לי איזה משהו. זה משמח אותי קצת. זה מרגיש תחושת גאווה קלה. זה בתחום הזה.

בתחומים היותר כלכליים, החלטה שקיבלתי כשעזבתי את הד ארצי אחרי שש או שבע שנים שעבדתי שם, זה להתחיל לפתוח את העסק של עצמי. זה לא שאין לי קשיים ומתחרים וקליינטים קשים ולקוחות קשים... וספקים קשים אבל פתיחת העסק שלי ושימת כמו שהאמריקאים אומרים "Put your name on the door" שינתה את החיים שלי מכיוון ש... שהפך אותי...

בוא נאמר את זה אחרת: יש שתי החלטות דרמטיות: אחת זה לעזוב את המוסיקה בעצם. כשעזבתי את הצד של הפרונט של להיות חבר להקה והחלטתי שאני הולך לאחורי הקלעים ולצד העסקי של המוסיקה, שזה היה המעבר להד ארצי, זה להיות, באמת, פקיד בחברה. זו החלטה קשה מאוד, ובעיקר משיא ההצלחה של תיסלם, להסתובב אחורה ולהגיד: "או.קיי. אני הולך להיות איש חברת תקליטים". החלטה מאוד מאוד דרמטית. אני לא בטוח שהבנתי כמה היא דרמטית אז, אבל היום אני מבין. כי לקחתי פשוט סיבוב של 180 מעלות וזאתי אחורי הקלעים לחברת התקליטים. שם למדתי את כל רזי המקצוע באמת. מה זה חוזים. מה זה יחסי עבודה, מה זה שיווק, הפצה, תמלוגים, זכויות יוצרים ועוד המון המון דברים.

והחלטה אחרת לשים את שמי על הדלת בחברה של עצמי הפכה אותי מאחד שיכול היה לגמור כמו איזה נגן מתוסכל בן חמישים שאין לו עבודה ומנסה להמשיך לסחוב איזה קריירת מוסיקאי מחורבנת. למישהו שעובר למקום שבו מגלגלים כספים, מוכרים וקונים, מטפלים בקריירות של אחרים ובזכויות יוצרים ובמשרדי פרסום ובכל מני דברים שקשורים במוסיקה ובהיי-טק ובסטרטאפים וזה פשוט נורא נורא מעניין. וההחלטה הזו הוציאה אותי מהמעגל המאד בעייתי של להיות מוסיקאי, כי אני א) לא חושב שאני מוסיקאי מספיק טוב. אני מסתכל מסביב למשל כמו יוני רכטר, או שם טוב לוי או שלום חנוך, שלמה ארצי וכולם אנשים שיש להם פשוט כשרון הרבה יותר גדול בכל מני תחומים מאשר לי ואני לא חושב שהייתי יכול להגיע לשיאים שהם הגיעו, מבחינה יצירתית, מבחינה מקצועית. ולכן זו הייתה החלטה מאד מאד נבונה.

יובל: או.קיי. מקסים... אם היינו נפגשים עוד חמש שנים מהיום, מה היית שמח להגשים? מה היית שמח לעשות?

יאיר: טוב, תמיד יש משהו ברמה החייתי, רצון לשקט ושלווה כלכלית. בצורה הכי פרמיטיבית אני אומר את זה... איזה חמישה מליון דולר בבנק היו מרגיעים אותי מאד. זה תמיד, איזה משהו כזה, אתה יודע, וזה כמו לזכות בפיס וכזה... והשאלה היא מה אתה עושה בשביל זה. אז קודם כל יש לי באמת מנוי של מפעל הפיס. ואני חוגג 25 שנה עם אפס הצלחות. אבל שלא יגידו שלא עשיתי שום דבר בשביל זה.

יובל: (צחוק) או.קיי.

יאיר: דבר שני הייתי שמח אם החברה שלי הייתה מצליחה להתפתח לכיוונים נוספים כמו לעבוד עם חו"ל ובחור"ל. אנחנו עושים כל מני דברים. אנחנו מחפשים את ההזדמנויות, וגם לנסות לפתח תחומים חדשים. זאת אומרת, באמת, לנסות למצוא חיבורים מעניינים בתחום ההי-טק ובתחום הסטרטאפים. כי עולם המוסיקה הוא בחיפוש תמידי אחרי פתרונות בעולם הדיגיטאלי. ואם אתה יכול להתברג למשהו שקשור לפתרונות האלה, זה בהחלט יכול להיות מעניין.

יובל: או.קיי. זה נשמע מלהיב. זה נשמע גדול. אני יכול... בוא נאמר... אני שומע ממה שאתה אומר לי על נגיעה שלך בקהלים חדשים, בתחומי עשייה חדשים. כמו שאמרת בתחילת השיחה שלנו שאתה מצד אחד קשה לך להתמקד במשהו אחד, מצד שני אתה רואה את היתרון של זה בחדשנות בלא לא לחזור על עצמך, בלהיפתח לתחומים חדשים. אני יכול לראות בהחלט איך מה שאתה עושה עכשיו באמת ממצה את הנקודה הזו. אז א) אני מאחל לך באמת המון בהצלחה.

יאיר: תודה רבה.

יובל: (ב) תודה רבה על הזמן שלך.

יאיר: בשמחה.

יובל: ...כאן ביינו.

מרכז יובלים
אימון ופיתוח מנהיגות אישית

יאיר : תודה רבה גם לך ובהצלחה גם לך.

יובל : תודה.

יאיר : איך מקבלים אצלך יעוץ, דרך אגב?

יובל : קודם כל אפשר להיפגש על כוס קפה ולדבר הלאה.

יאיר : טוב, תעבור פעם.

יובל : בכיף.

יאיר : נהדר.

יובל : נהדר. יופי.

יובל : ביי.

יאיר : ביי.